

- 3) Czy art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE stoi na przeszkodzie wymaganiu zapłaty podatku VAT od dostawcy nowego środka transportu, w sytuacji gdy nie zostało wykazane, czy rejestracja turystyczna dobiegła końca na jeden ze sposobów określonych w art. 11 i 15 hiszpańskiego Real Decreto nr 1571/1993 z dnia 10 września, ani czy podatek VAT został lub będzie zapłacony w następstwie końca ważności tej rejestracji?
- 4) Czy art. 138 ust. 2 lit. a) dyrektywy Rady 2006/112/WE oraz zasady pewności prawa, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań stoją na przeszkodzie wymaganiu zapłaty podatku VAT od dostawcy nowego środka transportu wysłanego do innego państwa członkowskiego, w sytuacji gdy:
- nabywca przed wysyłką poinformował dostawcę, że ma miejsce zamieszkania w państwie członkowskim przeznaczenia i okazał mu dokument poświadczający, że został mu przyznany w tym państwie członkowskim numer identyfikacyjny cudzoziemca, w którym wskazano miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim, inne niż to, które on sam twierdził, że ma;
 - nabywca przedstawił w późniejszym czasie dostawcy dokumenty poświadczające, że nabyty środek transportu został poddany przeglądowi technicznemu w państwie członkowskim przeznaczenia i otrzymał tam rejestrację turystyczną;
 - nie wykazano, że dostawca współdziałał z nabywcą w celu uniknięcia zapłaty podatku VAT;
 - organy celne nie zgłaszały żadnych zastrzeżeń wobec anulowania deklaracji celnej pojazdu na podstawie dokumentów znajdujących się w posiadaniu dostawcy?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Stralsund (Niemcy) w dniu 18 stycznia 2016 r. – HanseYachts AG/Port D’Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D’Azur, Compagnie Generali IARD SA

(Sprawa C-29/16)

(2016/C 136/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Stralsund

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HanseYachts AG

Strona pozwana: Port D’Hiver Yachting SARL, Société Maritime Côte D’Azur, Compagnie Generali IARD SA

Pytania prejudycjalne

Jeżeli prawo procesowe państwa członkowskiego przewiduje samodzielne postępowanie dowodowe, w którym na zarządzenie sądu zasięgana jest opinia biegłego (tutaj: expertise judiciaire prawa francuskiego), i jeżeli w tym państwie prowadzone jest takie postępowanie, i następnie w tym samym państwie członkowskim wszczynane jest postępowanie sporne między tymi samymi stronami opierające się na wynikach samodzielnego postępowania dowodowego:

Czy w tym przypadku już samo pismo, za pośrednictwem którego wszczęte zostało odrębne postępowanie dowodowe stanowi „dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny” w rozumieniu art. 30 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 44/2001 ⁽¹⁾, za pośrednictwem którego wszczęte zostało postępowanie sporne? Czy też pismo, za pośrednictwem którego zostało wszczęte postępowanie sporne należy zaklasyfikować jako „dokument wszczynający postępowanie albo dokument równorzędny”?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 44/2001 z dnia 22 grudnia 2000 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych, Dz.U. 2001 L 12, s.1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad van State (Niderlandy)
w dniu 18 stycznia 2016 r. – Visser Vastgoed Beleggingen BV/Raad van de gemeente Appingedam**

(Sprawa C-31/16)

(2016/C 136/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad van State

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Visser Vastgoed Beleggingen BV.

Strona pozwana: Raad van de gemeente Appingedam.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie „usługa” w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2006/123/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że handel detaliczny w postaci sprzedaży towarów takich jak obuwie i odzież na rzecz konsumentów stanowi usługę, w stosunku do której na podstawie art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/123 zastosowanie znajdują przepisy tejże dyrektywy?
- 2) Celem uregulowania wskazanego w pkt 8 [streszczenia wniosku prejudycjalnego] jest utrzymanie jakości życia w centrum miasta i zapobieganie pustostanom w śródmieściu poprzez niedopuszczanie określonych rodzajów handlu detalicznego, obejmujących między innymi sprzedaż obuwia i odzieży, na obszarze położonym poza centrum miasta. Czy z uwagi na treść motywu 9 dyrektywy 2006/123 przepis zawierający takie uregulowanie nie znajduje się poza zakresem stosowania tej dyrektywy, gdyż takie przepisy należy uznać za „przepisy dotyczące [...] planowania przestrzennego [...], które szczegółowo nie dotyczą działalności usługowej lub nie mają na nią szczególnego wpływu, ale które powinny być przestrzegane przez usługodawców w trakcie prowadzenia ich działalności gospodarczej w ten sam sposób jak przez osoby fizyczne działające prywatnie”?
- 3) Czy dla stwierdzenia występowania transgranicznego stanu faktycznego wystarcza, że nie można wykluczyć, iż przedsiębiorstwo handlu detalicznego z innego państwa członkowskiego może w tym miejscu utworzyć placówkę sprzedaży lub też usługobiorca przedsiębiorstwa handlu detalicznego może pochodzić z innego państwa członkowskiego, czy też dla potrzeb tegoż stwierdzenia muszą występować faktyczne oznaki wskazujące na taką możliwość?
- 4) Czy rozdział III dyrektywy 2006/123 (Swoboda przedsiębiorczości dla usługodawców) znajduje zastosowanie do sytuacji o charakterze wyłącznie wewnętrznym, czy też przy ocenie kwestii, czy rozdział ten znajduje zastosowanie, stosuje się orzecznictwo Trybunału dotyczące postanowień traktatów w zakresie swobody przedsiębiorczości i swobodnego przepływu usług w sytuacjach o charakterze wyłącznie wewnętrznym?
- 5 a) Czy uregulowanie ujęte w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego, takie jak wskazane w pkt 8, jest objęte zakresem stosowania pojęcia „wymóg” w rozumieniu art. 4 pkt 7 oraz art. 14 pkt 5 dyrektywy 2006/123 a nie zakresem stosowania pojęcia „system zezwoleń” w rozumieniu art. 4 pkt 6 oraz art. 9 i 10 dyrektywy 2006/123?